

Hacı Gedikli Ağabey için...

Doç. Dr. Vahit Göktaş

15 Eylül 2014 Pazartesi günü Hacı Gedikli ağabeyimiz rahmet-i Rahmân'a kavuştu. 16 Eylül günü öğle namazını müteakip kendi imar ettiği Sami Efendi Külliyesi'nde cenaze namazı kılındı. Başta Abdülhakim-i Arvâsi olmak üzere pek çok evliyânın medfun olduğu Bağlum mezarlığına defnedildi. Cenazeye başta Cumhurbaşkanımız Sayın Recep Tayyip Erdoğan olmak üzere çok sayıda bakan, milletvekili bürokrat, belediye başkanı ve siyaset adamı ve Osman Nuri Topbaş Hoca efendi gibi çok sayıda gönül insanı ve sevenleri iştirak etti.

Hacı Gedikli ağabeyimiz Sami Efendi Vakfı merkezli irşad faaliyetlerini 30 yılın üzerinde devam ettirdi. Gönülleri imar etti, kalpler fethetti. Çok sayıda dernek ve vakfın kuruluşunda öncülük etti. Albaylık rütbesiyle askeriye'den emekli olan Hacı Ağabeyimiz askerlik görevi boyunca da pek çok başarılı çalışmalara imza atarak vatanına canla başla hizmet etti. İnsana hizmetle geçen bir ömrün neticesinde arkasında hoş seda bırakarak; binlerce yetiştirmiş insan bırakarak hakiki sevgilisine kavuştu.

Şüphesiz Hacı ağabeyimizin hayatı ve hatıraları sevenleri tarafından yazılacaktır. Ancak biz Hacı ağabeyimiz için kaleme aldığımız kısa ve mütevazı yazıyı istifadelerinize sunmak istedik.

Zeyd b. Eslem (r.a.)'in babasından naklettiğine göre Ömer b. Hattab (r.a.) bir gün dostlarıyla otururken aralarında şöyle bir konuşma geçer:

Hz. Ömer (r.a.): "Haydi, herkes bir şey dilesin."

der. Oradakilerden biri: "Ben şu oda dolusu gümüşüm olsun da onu Allah yolunda harcamayım isterim." der. Bir diğeri:

"Şu oda dolusu altınım olsun da onu Allah yolunda harcamayım isterim." der. Bir diğeri: "Bu oda dolusu mücevherim olsa da Allah yolunda harcasam." der. Hz. Ömer (r.a.): "Başka?" deyince:

"Başka bir şey istemeyiz." derler. Bunun üzerine Ömer (r.a.) kendi arzusunu şöyle dile getirir: "Ben Ebu Ubeyde b. Cerrah, Muaz b. Cebel, Huzeyfe b. El-Yeman gibi şu oda dolusu insan isterim ki onları Allah yolunda görevlendireyim."

Ankara'nın Hacı Ağabeyi, Hacı Babası, Hacı Amcası...

Ankara'da adam gibi bir adam... Bir velî, bir dost, bir gönül insanı.

Ömrünü insan yetiştirmeye adanmış, fedakâr, vefakâr, cefakeş bir insan.

Evet, o bir dava adamı, proje insanı. Sert duruşlu, celalli, şeriat söz konusu olduğunda zerre kadar taviz vermeyen bir mü'min; askeri disiplini hayatının her anında uygulayan bir komutan.

Şartlar ne olursa olsun hiçbir zaman görev yerini terk etmeyen prensip sahibi bir asker. Ankara, Kastamonu, Bolu arasında hizmetle geçen bir ömür. Hizmetin dışında, gezme, piknik yapma, tatil yapma gibi hiçbir zevki olmayan, vazifesini hiç aksatmadan yerine getiren bir görev adamı.

Vakit disiplinine ehemmiyet gösteren, dakik bir hayat...

Makam mevki, para, servet, rütbe, kariyer önünde şartlar ne olursa olsun hiçbir vakit eğilmeyen, sadece Rabbinin önünde eğilen; namazda âdeta eriyen bir âbid.

Her dâim ümmetin acısını yüreğinde hissedenden rakik bir kalp. Afrika'daki aç ve yetim için, Filistin'deki mazlumlara için, Balkanlardaki din kardeşleri için, hülâsa tüm dünyada ezilen mazlum mü'minler için "Biz görevimizi yapamadık." haykırışıyla, gözyaşı dökerek ta yüreğinden sorumluluk duygusu içinde acı çeken bir gönül insanı.

Acısını, kederini, sıkıntısını yüreğine gömen; en sıkıntılı zamanlarında bile kardeşlerinin derdiyle dertlenebilen cefakeş bir umman.

Evet, o tam adam. Dik duruşlu, şahsiyetli, emanet ve güven ehli güzel insan.

Yaklaşık otuz yıl hiç durmadan tebliğ ve irşad görevi yapmış; ahir zamanda imansızlık yangınından tarikat-ı aliye-i nakşbediyye'nin o güzel gül bahçesine adam taşımış ve bu bahçenin güzelliğini hep diri tutmuş bir bahçıvan, bir mübelliğ.

Muhatabın ihtiyacına göre şekillenen sohbetlerde Peygamber Efendimizin (s.a.v.) adı geçince dalgalanan gönüller, süzülen gözyaşları...

Sabah çorbaları ve sohbetlerle insanların gönüllerine feyz akıtan, ballı ekmeklerle cami inşasında çalışanlara adeta cennet taamı tadında bal sunan bir veli. Cami inşaatında çalışma sünnetini Ankaralıları yaşatan peygamber sevdahısı.

Edebi hiçbir zaman terk etmeyen, hayatının her anında edebe dikkat ettiği gibi kılık kıyafet hususunda da son derece dikkat eden, ağustos sıcaklığında dahi ceketiyle vakûr duruşuyla güven veren, çevresine saygı edep hususunda numune-i imtisal

olan bir derviş. Kendisinden yaşça çok küçük olanlara dahi "efendi" "bey" "hocam" şeklinde hitap eden bir beyefendi.

Helal, haram, faiz gibi hususlarda son derece titiz, kılı kırk yaran. İslam şeriatının bireysel ve toplumsal olarak uygulanmamasının noksanlığını her daim hatırlatan İslâm adamı.

Umre ve hacca bir eğitim yeri olarak değerlendirilen. Her fırsatta o mukaddes topraklara gitmek için can atan bir âşik.

Gözünü kırpmadan sahabe gibi canını davası uğruna seve seve verebilecek, gerekirse kendisini i'layı kelimetullah için tankın önüne atabilecek, canından malından ailesinden çok Rasûl (s.) sevdalısı, sahabe sevdalısı; belki onu ifade edebilecek en güzel ifadelerden birisi "Ömer Muhtar duruşlu bir mücahit."

Kiminin Hacı Ağabeyi, kiminin Hacı Amcası, kiminin Hacı Babası; ama çocukları hiçbir zaman geri çevirmeyip cebinden çıkardığı şekerlerle sevinçli çocukların Hacı Dedesi... Evet, o şekerleri artık kim dağıtır bilemiyorum. Ankara şekeriz kaldı, Ankara Hacı Ağabeyimiz kaldı. Ankara Hacı Babamız kaldı. Çocuklar Pamuk Dedesiz kaldı.

O şimdi sevdiğine kavuştu. Geride hoş seda bırakarak. **Ankara'da Koca Bir Dağ Yerinden Oynadı.** Ankara sallandı, yürekler sızladı, gözler yaşlı, **Rahmet Kapısı** sonuna kadar açık.

Hacı babamızın ruhunu 3 İhlas 1 Fatıha ikramı ile taltif etmenizi istirham ediyorum.

